

Έκπτωση δαπανών ελεύθερων επαγγελματιών

Της
Τατιάνας Ψαριανού
.....
Αντιπρόεδρος της εταιρείας οικονομικών συμβούλων και ελεγκτικών Γραφείο Ψαριανού Α.Ε.

ΤΟ ΘΕΜΑ του καθορισμού των επιχειρηματικών δαπανών προς έκπτωση είναι σημαντικό, αφού μαζί με τα ακαθάριστα έσοδα αποτελούν τους δύο παράγοντες εξαγωγής του οικονομικού αποτελέσματος. Οι σχετικές φορολογικές διατάξεις που διέπουν τα κριτήρια αναγνώρισης των δαπανών ως εκπεστέων, αν και είναι απλές και κατανοητές στη διατύπωσή τους, εντούτοις αποτελούν πεδίο αντιπαράθεσων μεταξύ επιχειρήσεων και εφοριακών ελεγκτών, γιατί αφενός στην πράξη ανακύπτουν πολλές ιδιαιτερότητες, αφετέρου το αρμόδιο υπουργείο ποτέ δεν μπόρεσε να συμβιβαστεί με το γράμμα και το πνεύμα των νόμων που το ίδιο θεσπίζει, αφού κυριαρχεί η εισπρακτική λογική. Θα πρέπει, όμως, να ομολογήσουμε ότι το φορολογικό δίκαιο από τη φύση του είναι πολύπλοκο και κανείς νόμος δεν μπορεί να χωρέσει τις ερμηνείες του και τις αναρίθμητες περιπτώσεις που παρουσιάζονται κατά την εφαρμογή του.

ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ περίπτωση που χρήζει διευκρίνσης, είναι και η δυνατότητα αναγνώρισης προς έκπτωση από τα ακαθάριστα έσοδα δαπανών ελεύθερων επαγγελματιών, που παρέχουν υπηρεσίες για λογαριασμό των επιχειρήσεων.

ΣΤΗΝ παρ. 1, του άρθρου 12, του Ν. 4172/13, ορίζεται ότι «το ακαθάριστο εισόδημα από μισθωτή εργασία [...] περιλαμβάνει τα πάσης φύσεως εισοδήματα σε χρήμα ή σε είδος που αποκτώνται στο πλαίσιο υφιστάμενης, παρελθούσας ή μελλοντικής εργασιακής σχέσης».

ΣΤΗΝ περ. στ, της παρ. 2, του ίδιου άρθρου, αναφέρεται ότι «για τους σκοπούς του ΚΦΕ, εργασιακή σχέση υφίσταται όταν ένα φυσικό πρόσωπο παρέχει υπηρεσίες: [...] βάσει έγγραφων συμβάσεων παροχής υπηρεσιών ή συμβάσεων έργου, με [...] νομικά πρόσωπα [...] τα οποία δεν υπερβαίνουν τα τρία (3) ή, εφόσον υπερβαίνουν τον αριθμό αυτόν, ποσοστό εβδομήντα πέντε τοις εκατό (75%) του ακαθάριστου εισοδήματος από επιχειρηματική δραστηριότητα προέρχεται από ένα (1) από τα [...] νομικά πρόσωπα [...] που λαμβάνουν τις εν λόγω υπηρεσίες

SHUTTERSTOCK

Οι σχετικές διατάξεις που διέπουν τα κριτήρια αναγνώρισης των δαπανών ως εκπεστέων αποτελούν πεδίο αντιπαράθεσων μεταξύ επιχειρήσεων και εφοριακών ελεγκτών.

■ Το φορολογικό δίκαιο είναι πολύπλοκο και κανείς νόμος δεν μπορεί να χωρέσει τις ερμηνείες και τις αναρίθμητες περιπτώσεις που παρουσιάζονται.

και εφόσον δεν έχει την εμπορική ιδιότητα και δεν διατηρεί επαγγελματική εγκατάσταση που διαφέρει από την κατοικία του».

ΕΠΟΜΕΝΩΣ, είναι βασικό να διαχωρίσουμε τους ελεύθερους επαγγελματίες που θεωρούνται ως «μισθωτοί», βάσει της περ. στ, της παρ. 2, του άρθρου 12, του Ν. 4172/13 και τους λοιπούς ελεύθερους επαγγελματίες, οι οποίοι δεν συνδέονται με εργασιακή σχέση με την επιχείρηση.

ΣΤΗΝ παρ. 1, του άρθρου 13, του Ν. 4172/13, ορίζεται ότι «με την επιφύλαξη των διατάξεων των παραγράφων 2, 3, 4 και 5 και του άρθρου 14, οποιεσδήποτε παροχές σε είδος λαμβάνει ένας εργαζόμενος [...] συνυπολογίζονται στο φορολογητέο εισόδημά του στην αγοραία αξία τους, εφόσον η συνολική αξία των παροχών σε είδος

υπερβαίνει το ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ ανά φορολογικό έτος και μόνο για το υπερβάλλον ποσό».

ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛ. 1219/14, διευκρινίστηκε ότι «η διάταξη αυτή καταλαμβάνει τα πρόσωπα που συνδέονται με εργασιακή σχέση με τον εργοδότη τους κατά τα οριζόμενα στις περιπτώσεις α' - στ' της παραγράφου 2 του άρθρου 12 του ν. 4172/2013 (ΚΦΕ) [...]». Επισημαίνεται ότι οι παροχές σε είδος που χορηγούνται προς τρίτα πρόσωπα, που δεν συνδέονται με κανέναν είδους εργασιακή σχέση με την επιχείρηση που χορηγεί τις παροχές αυτές, δεν καταλαμβάνονται από τις διατάξεις του άρθρου 13».

ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΤΑ, στην ίδια εγκύκλιο σημειώνεται ότι «στην έννοια των παροχών σε είδος που φορολογούνται ως εισόδημα από μισθωτή εργασία εντάσσεται κάθε παροχή σε είδος που χορηγείται στο μισθωτό, με εξαίρεση τις παροχές που αποβλέπουν αποκλειστικά στην κάλυψη δαπανών ή αποκατάσταση ζημιών του φυσικού προσώπου στα πλαίσια της εργασιακής του σχέσης και κατά την εκτέλεση της εργασίας του, όπως ορίζεται στο άρθρο

12 παρ. 2 ν. 4172/2013, οι οποίες ως εκ του είδους τους, βαρύνουν τον εργοδότη, οπότε στην τελευταία αυτή περίπτωση η παροχή αυτή δεν έχει τα εννοιολογικά χαρακτηριστικά του εισοδήματος».

ΣΤΗΝ ΠΟΛ. 1219/14 διευκρινίζεται ότι στις παροχές σε είδος που υπερβαίνουν τα 300 ευρώ ετησίως, περιλαμβάνεται και «η παροχή της χρήσης εταιρικών συνδέσεων κινητής τηλεφωνίας που γίνεται στους εργαζόμενους, [...] κατά το μέρος που υπερβαίνει το κόστος των προγραμμάτων χρήσης και υπό την προϋπόθεση ότι το υπερβάλλον ποσό του προγράμματος χρήσης χρησιμοποιείται για προσωπικούς τους σκοπούς».

ΣΥΜΦΩΝΑ με το άρθρο 22, του Ν.4172/13, «κατά τον προσδιορισμό του κέρδους από επιχειρηματική δραστηριότητα, επιτρέπεται η έκπτωση όλων των δαπανών, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 23 του ΚΦΕ, οι οποίες: α) πραγματοποιούνται προς το συμφέρον της επιχείρησης ή κατά τις συνήθεις εμπορικές συναλλαγές της [...], β) αντιστοιχούν σε πραγματική συναλλαγή [...], γ) εγγράφονται στα τηρούμενα βιβλία απεικόνισης των συναλλαγών της περιόδου κατά την οποία πραγματοποιούνται και αποδεικνύονται με κατάλληλα δικαιολογητικά».

ΣΥΝΕΠΩΣ, εάν πρόκειται για δαπάνες που διενεργούνται από ελεύθερους επαγγελματίες, οι οποίοι θεωρείται ότι συνδέονται με την επιχείρηση με εργασιακή σχέση, γίνονται προς το συμφέρον της, αντιστοιχούν σε πραγματική συναλλαγή και εγγράφονται στα βιβλία της, τότε αναγνωρίζονται προς έκπτωση από τα ακαθάριστα έσοδά της.

ΣΤΗΝ περίπτωση όμως, που οι δαπάνες (π.χ., έξοδα κινητής τηλεφωνίας), πραγματοποιούνται από ελεύθερους επαγγελματίες, οι οποίοι δεν συνδέονται με εργασιακή σχέση με την επιχείρηση, θα πρέπει να καταχωρούνται στα ατομικά τους βιβλία και στη συνέχεια, εφόσον η σύμβαση μεταξύ της επιχείρησης και του ελεύθερου επαγγελματία το προβλέπει, να τιμολογούνται σε αυτή. [SID: 15621723]

Το αρμόδιο υπουργείο ποτέ δεν μπόρεσε να συμβιβαστεί με το γράμμα και το πνεύμα που το ίδιο θεσπίζει, αφού κυριαρχεί η εισπρακτική λογική.

careernet.gr

Βρείτε τώρα τη δουλειά που σας ταιριάζει!

9.935

Ειδοποιήσεις μέσω emails

118.192

Προφίλ υποψηφίων

97.407

Μοναδικό επισκέπτες κάθε μήνα

